

Slengerik: Jeg vil blot sige, at den Argumentation, jeg har hørt fra den højtærede Kultusministers og den højtærede Justusministers Side mod Udvalgets Flertals Ændringsforslag til § 1 har ikke for mig været overbevisende. Jeg har ikke kunnet faa fat i de Grunde, den højtærede Kultusminister mente at kunne give, naar han vilde paavise, at de Domstole, der indrettes efter dette Lovforslag, ikke skulde være gode Domstole til at dømme Præster i de Forhold, hvorom der har været Tale her. Den højtærede Minister mente, at naar man havde særlige gejstlige Domstole, maatte man være glad for det, fordi de vare særlig egnede til at dømme Præster, naar der var Tale om vrang Lære, forargeligt Levned eller Forseelse i Embedsforhold. Jeg tror ærligt talt, at de Domstole, vi ønske at indføre efter det foreliggende Lovforslag, akkurat lige saa godt kunne dømme i de tre forskellige Forhold. Sagen er jo den, at der vel ingen Steder i højere Grad er Uenighed om, hvad der maa kaldes vrang Lære, end inden for Præstestanden. Det er vel ganske særlig Gejstligheden, der er optagen af at diskutere Spørgsmaalet om vrang Lære. Jeg tror ikke, der blandt Juristerne er saa mange forskellige Standpunkter i saa Henseende. Jeg tror derfor, Juristerne ville have nemt ved at finde et solidt Grundlag at dømme efter, naar der er Spørgsmaal om at dømme Præster for vrang Lære. Og med Hensyn til forargeligt Levned, er det jo muligt, at man ønsker, at Præsterne skulle dømmes lidt stærkere end andre Mennesker, men det Ønske tror jeg godt man kunde faa opfyldt, selv om det er Jurister, der komme til at dømme i saa Henseende. Man kan jo lave nogle Lovparagraffer, der specielt passe for Præsterne og deres forargelige Levned. Forsyndelser i Embedsforhold er der jo heller ikke noget i Vejen for, at de almindelige Domstole kunde paadømme, hvis der er bestemte Forskrifter for, hvordan disse Forseelser skulle se ud, er der ikke det mindste til Hinder for, at juridiske Domstole kunne dømme i saa Henseende. Men ellers kan jeg ikke se, at der kunde være noget helt galt i, at man sagde, at naar Præster i Almindelighed forsyndede sig, enten det nu var i vrang Lære, i forargeligt Levned eller Forsyndelse i Embedsforhold, var det Nævninger, der skulde have med de Herrer at gøre, saa slap man i alt Fald for den Mistro, man synes at nære til, at Juristerne skulde være i Stand til at dømme rigtigt. Jeg

forstaar ikke den højtærede Kultusministers Betæneligheder, naar han finder det ganske særlig ilde, at en Politibetjent skulde have Lov til at rage i en Præsts Forhold, naar han skulde for Retten; skal Politibetjenten have Lov til at rage i andre Menneskers Forhold i saa Henseende, synes jeg, at han ogsaa skulde have Lov til at rage i Præstens Forhold. Jeg kan ikke indse, at der er noget som helst, der i saa Henseende skulde give Præsterne en Fortrinsret fremfor alle andre Mennesker her i Landet.

Det Argument, der blev anført før som talende for, at vi godt kunde have de borgerlige Domstole til at dømme de gejstlige her i Landet, var, at Højesteret er sidste Instans. Jeg hørte i Gaar, at den højtærede Kultusminister vilde fortolke dette om Højesteret som sidste Instans paa en for Højesteret behagelig Maade, idet han sagde, at fra først af havde Højesteret været en Ret med gejstligt Moment, idet den enevældige Konge var Medlem af Retten og sad med som Dommer i Højesteret. Ja, det har været Tilfældet før, men det er ikke længere Tilfældet. Jeg mener ikke, at man skal springe i den Grad, at man regner med noget, der en Gang har været Tilfældet, og derfra vil argumentere for noget, man siden vil have skal bestaa. Jeg tror ikke, man kan tage det som noget gyldigt Bevis, men ganske særlig vil jeg have Lov til at sige, at naar man taler om de enevældige Konger som det gejstlige Moment i Højesteret, burde man i hvert Fald ikke tale for højt, naar der er Tale om at dømme Præster for forargeligt Levned, efter hvad vi vide om de enevældige Kongers Levned baade her i Danmark og andre Steder. Den højtærede Kultusminister mente, at vi hellere end at stryge de gejstlige Retter maatte gaa over til at reformere de nuværende gejstlige Retter. Det var vel ikke Mening, at vi skulde reformere fra neden af; Mening var den, at Højesteret skulde have tilsat et bedre gejstligt Moment, end medens vi havde Enevælden her i Landet. Det forekommer mig ret mærkeligt, at man i det 20de Aarhundrede vil gaa til at skille Gejstligheden ud som en Stat i Staten og lade Gejstligheden faa sin Domstol for sig og lade den staa uden for de Domstole, som kunne bruges til at dømme alle andre Mennesker her i Landet. Jeg tror ganske specielt, at det vil være meget uheldigt for Retsbevidstheden her i Landet. Jeg tror temmelig sikkert, at naar man beholder disse gejst-